

efterlønnen, og man har jo lovet befolkningen i månedsvis, i løfte efter løfte, at der ikke skal røres ved efterlønnen.

Så kommer man lige pludselig med forslag, hvor man vil tvinge nedslidte buschauffører, nedslidte hjemmehjælpere, nedslidte rengøringsassistenter og mange andre faggrupper, som har arbejdet i et langt arbejdsliv, og som simpelt hen ikke kan holde ud at arbejde længe, end til de er 60, til at arbejde 2 år mere, før de kan gå på en helt berettiget efterløn.

Det er jo et ret voldsomt løftebrud. Det er jo et løftebrud, der helt er i stil med det, Poul Nyrup Rasmussen i sin tid gennemførte, og det var helt berettiget, at Poul Nyrup Rasmussen dengang fik hårde anklager fra næsten hele Folketinget om, at det dog var et utroligt løftebrud. Jeg husker Dansk Folkepartis formand, fru Pia Kjærsgaard, gang på gang harcelere berettiget over, at det var et løftebrud, der var gennemført af den socialdemokratiske ledede regering.

Hvad er så argumentet for, at Dansk Folkeparti nu selv begår et løftebrud i Nyrupklassen? Hvad er argumentet? Ja, argumentet er, at Dansk Folkeparti var nervøs for, at statsministeren sammen med Socialdemokratiet kunne finde på at lave et efterlønsindgreb, som var endnu værre, guderne forbyde det, end det, Dansk Folkeparti har foreslået.

Se, det er jo i virkeligheden en relativt grov påstand, at statsministeren kunne finde på at svigte sit parlamentariske grundlag og erstatte det med et nyt, nemlig Socialdemokratiet. Det er da helt utænkeligt, og er det ikke sådan, må jeg spørge statsministeren, at vi må have lov til at konkludere af hele den debat, der har været om efterløn, om velfærdsreform, at det altså er sådan, at der ikke kan vedtages nogen såkaldt velfærdsreform, altså nedskæringer og forringelser af velfærd, her i Folketinget, uden at det bliver med deltagelse af både regeringen og af Dansk Folkeparti.

Det, Dansk Folkeparti har smykket sig med som undskyldning, nemlig en såkaldt trussel fra fru Helle Thorning-Schmidt og statsministeren i forening, er bare noget, man har opfundet til lejligheden, og det har ikke noget som helst med virkeligheden at gøre. Det er bare et meget, meget dårligt skalkeskjul.

Er statsministeren ikke enig i den konklusion, at sådan må det være?

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak. Hr. Villy Søvndal som ordfører for forespørgerne.

Kl. 18.40

Villy Søvndal (SF):

Det har været en lang debat, det har været en rigtig lang debat. Det er der også god grund til, for det er et alvorligt problem, vi har diskuteret, nemlig et stadig mere delt samfund. Hvad stiller vi op med det forhold, at alle de meldinger, vi får ud fra virkeligheden, siger, at vi har en ny dyb fattigdom? Vi har børn, der vokser op i fattige miljøer, som ikke får de chancer, som andre børn får, vi har voksne, syge voksne oven i købet, der bliver ramt af fattigdom oven i sygdommen.

Regeringens strategi har været at benægte den virkelighed, som alle, der færdes i den, kan se. Da jeg hørte både statsministeren og også senere socialministerens tale, kom jeg til at tænke på Ibsens »En folkefjende«, hvor der står: Han står stærkt, som står alene.

Altså, man har valgt at italesætte, at det her problem ikke må eksistere, og Dansk Folkeparti, som man vel kan sige er meget følgagtig over for regeringens ønsker – det tror jeg godt man kan sige uden at bebrejde Dansk Folkeparti for meget – er hoppet op som løver og ville gøre noget stort og voldsomt, men fik et løfte om, at der skulle afholdes et lillebitte møde i Socialministeriet, og så var Dansk Folkeparti rolig igen.

Man må sige, at det er nemt for regeringen at have et parti, der er så let at tale til ro.

Så har vi haft en debat om løftebruddet med hensyn til efterlønnen. Jeg er spændt på, hvad statsministerens svar vil være, om han vil indgå et forlig uden om sit sædvanlige støtteparti, Dansk Folkeparti. Det tror jeg ikke han vil. Det ville sende statsministeren ud på en meget usikker sejlads, og det vil statsministeren med sikkerhed ikke, og når statsministeren ikke tager ordet og bekræfter det, så er det, fordi det ikke vil være så rart for statsministeren at bekræfte det, men statsministeren ved jo godt, at sådan er det.

Det er et af de største løftebrud i dansk politik, vi står over for. Det må være muligt at finde citater om Nyrup fra Dansk Folkeparti både i den skrevne og i den elektroniske presse fra 1998 med den samme tyngde. Jeg har underholdt med et enkelt, nemlig det, som fru Pia Kristensen sagde til Vejle Amts Folkeblad den 8.